

CA REVOLTA, ESCENARIS PER A UNA ACCIÓ DE FUTUR: L'OPCIÓ I LA SINTONIA

1.- Introducció:

En les jornades del Puig es van arribar a una sèrie d'acords, la majoria dels quals no s'han complit per diferents motius; entre altres coses es parlava d'obrir un procés per a renovar l'executiva, reprendre les jornades anuals i l'assemblea d'activistes.

El deteriorament de l'actual Consell, que inclou la “fugida”, per diferents motius, de la gent considerada més jove, no ha permès que es compliren aqueixos objectius. En aquests moments s'ha arribat a una situació de paràlisi total. El desgast de les relacions personals, les diferències polítiques i la mitjana d'edat alta de cadascun de nosaltres, ens ha portat a una situació que no és la millor. A dia d'avui és urgent la renovació de l'executiva i de l'equip de treball que reprengui el millor de la nostra tradició, per açò em sembla imprescindible recordar alguns dels aspectes que considerem importants perquè, el pròxim equip de treball, els tinga en compte i per a carregar-nos d'entusiasme, energia, força i claredat per a continuar.

L'escola del MCPV ens va ensenyar que la guerra decisiva es lliura en el terreny de les idees. No solament en les conclusions de pensament, sinó també, i, potser sobretot, en la manera de pensar i com el pensament ha d'expressar-se, i també en la manera de com fer-ho. La ruptura amb l'ordre social existent que hem mantingut en la nostra trajectòria començava per ací, per no acceptar els termes en els quals es plantegen les coses. Sabem que qui fixa la manera en què es planteja un problema, condiciona també enormement la seua resolució, arribant a voltes fins i tot a determinar-la.

En 1975 ens vam adonar que la ruptura amb el sistema no s'anava a produir perquè els qui la defensàvem érem una minoria política i també una minoria social, ací vam ser conscients que anava a triomfar la reforma i que començàvem una carrera de fons, una carrera amb una meta incerta en cas que la hi haguera.

Sense renunciar a intervindre en la política de cada dia, vàrem donar als nostres plantejaments una inflexió cada vegada més ideològica, més crítica de fons, més de rebuig global a l'ordre establert en el seu conjunt. I per açò vam donar importància relativament prompte, almenys abans que uns altres, al feminisme (les dones del MC estaven organitzades en una estructura que impregnava el conjunt organitzatiu del partit), els moviments de veïns, els

moviments d'estudiants, el moviment pacifista... i a altres formes de crítica ideològica a l'ordre social vigent.

També els moviments nacionalistes exerceixen una gran influència en nosaltres i és així com defensem de manera enèrgica el dret dels pobles a l'autodeterminació.

Haver desenvolupat durant tants anys l'esperit crític i haver-ho fet en els més variats àmbits capacita per a desconfiar de l'aparença de quasi tots els fenòmens socials i per a trobar-li la volta als assumptes més variats, convertint-nos així en agitadors de pensament crític, de consciències.

Parlar de **ca revolta** per tant, no és parlar de generació espontània, és parlar de tot un procés de reflexió, de lluita, d'esforç fins a arribar a aquesta CASA, un projecte que es comença a gestar a la fi dels vuitanta. Des que es compra l'edifici fins que s'inicien les reformes necessàries i s'inaugura el local passen més de deu anys.

Aquest projecte naix d'una aposta majoritària encara que no unànime dels membres del col·lectiu. **ca revolta** sorgeix amb la intenció de ser una mica més que un espai físic amb despatxos, llocs de reunió, sala polivalent, sala d'exposicions i bar, naix amb la idea de ser un lloc de trobada, un espai obert, multidisciplinari i plurifuncional on caben la reunió, l'intercanvi d'opinions, el treball, el debat...

Des d'ella es produeixen o gesten accions en el fons de les quals està l'agitació, aqueixa que abans esmentava, i que té en la seua base la transformació social.

És difícil definir i catalogar **ca revolta**, què som: un espai de trobada? una associació cultural amb pretensions o metes socials?, una organització social amb aspiracions culturals?

El nacionalisme, la cultura, el feminisme, les plataformes ciutadanes (salvem el botànic, la Punta, el Cabanyal...), les lluites de caràcter reivindicatiu, d'intervenció social, són àmbits importants on desenvolupar l'activisme en **LA CASA**.

La gent que s'acosta a **ca revolta** veu la importància de vincular l'art amb l'acció social, les preocupacions socials, els moviments socials, fins i tot la gent més allunyada de preocupacions estètiques s'adona que és un vehicle magnífic a tots els nivells, i açò dóna projecció a ca Revolta convertint-la en un element viu i de renovació, que connecta amb gent diferent i en el seu esperit segueix estant la transformació de la societat des d'una transformació personal i col·lectiva i l'ideari de que un altre món és possible.

No podem oblidar el que hem sigut i som en el teixit associatiu i social de València, Manuel Molins diu, per a referir-se a ca Revolta, allò de **LLOCS COM CA REVOLTA EN SÓN PARITS BEN POCS**.

Tampoc podem oblidar les campanyes o lluites que hem encapçalat des de **ca revolta**:

- No a la guerra
- jo no t'espere, contra la vinguda del Papa.
- Ja en tenim prou , amb el qual vàrem ser els primers a denunciar la corrupció.

En tots aquests anys hem intentat impulsar un espai social i cultural obert, on pogueren confluïr diversos projectes d'intervenció social, de difusió cultural alternativa, convertint-nos o, intentant convertir-nos, en un espai de convivència ciutadana, de relacions humanes i d'oci no consumista, un espai cultural en el seu vessant més amplia: musical, dramàtic, plàstic, literari i de participació ciutadana al voltant de com projectar una societat i uns pobles i ciutats valencianes més habitables, amables i cultes.

I en això intentem estar i en això volem seguir estant.

2. Context socio-polític actual.

En el llindar de la “Segona Transició” de l'Estat Espanyol, des del règim franquista o primera de la “restauració” monàrquica borbònica segons es mire, els elements de confrontació política i social quant a penes han variat en els darrers decennis, en el marc històric i geogràfic del territori del País Valencià. Aquest, l'entendrem com un subjecte d'acció en el qual els ingredients de la fórmula Ca Revolta no es veuran modificats en els seus aspectes essencials. La revisió de la missió del col·lectiu constituït com a Ca Revolta es relacionarà principalment en quant a les formes “*d'aggiornamento*” al moment i context històric contemporani i seran els de participació activa en la defensa del marc de llibertats democràtiques i els drets individuals i col·lectius que els hi són inherents a la societat a la qual pertanyem. Tot i això en el bell mig indefugible de la dialèctica definida entre la localitat i la globalitat.

2.1 Moviment antiglobalització, crisi econòmica i corrupció

El moviment antiglobalització és un conjunt de diversos grups polítics i socials, que protesten contra el procés d'integració econòmica mundial, dirigit per organismes com ara l'Organització Mundial del Comerç, el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial i la majoria de les grans empreses multinacionals. Davant el fet que molts aspectes de la vida social local són influïts per organitzacions llunyanes volen una alternativa a l'economisme doctrinari del Fòrum Econòmic Mundial sota el lema «un altre món és possible».

Les diferents organismes antiglobalització formen una xarxa informal i organitzada de manera descentralitzada. Aquest moviment engloba organitzacions no governamentals (ONG), grups socialdemòcrates com Attac, col·lectius com Sense Terra, Via Campesina i la Confédération Paysanne de José Bové, ecologistes com Greenpeace, socialistes, anarquistes, etc. Sovint organitzen protestes i conferències alternatives a l'ocasió de trobades de les forces econòmiques i polítiques pro mundialització. Una de les primeres protestes massives es van organitzar a Seattle el 1999 a l'ocasió de la cimera de l'Organització Mundial del Comerç. El documental Rosa de foc de J.A. Fernández descriu tal manifestació a Barcelona el 2001. A costat de les grans manifestacions, el fenomen s'ha transformat en una multitud de petites lluites amb ciutadans connectats a través de la xarxa que miren d'influir en diversos àmbits locals per fer un món que no segueixi el dictat neoliberal.

Crisi Econòmica

La crisi de finals de la dècada del 2000 es va produir entre 2008-2009, quan la majoria d'economies del món industrialitzat va entrar en una profunda recessió. És la primera vegada que es donava una recessió global simultània en totes les economies avançades -Estats Units, Europa, Àsia- i als països emergents. Fou la pitjor crisi financera des de la Gran Depressió. De fet se l'anomenà sovint la Gran Recessió, tal com la batejà l'economista nord-americà Paul Volcker, per reflectir les similituds amb la Gran Depressió però sense sobrepassar-la.

La crisi va tenir diverses causes interrelacionades que formaren un complex cercle viciós. Hi va contribuir la pujada continuada del preu del petroli, l'increment del preu dels aliments i l'esfondrament d'una bombolla immobiliària centrada sobretot als Estats Units, que va provocar l'esclat de forma paral·lela d'una crisi financera. Al voltant de tot el món, diversos bancs d'inversió i comercials, grans i ben establerts, varen patir

pèrdues massives que en alguns casos arribaren a la fallida com en el cas de Lehman Brothers.

El rescat de la banca espanyola es va dur a terme en el marc de la crisi financera espanyola de principis del segle XXI quan inicialment el Banc d'Espanya va haver d'intervindre, nacionalitzar i injectar fons a diverses caixes d'estalvis i bancs espanyols. El rescat a la banca espanyola es va iniciar l'any 2008 amb la intervenció de Caja Castilla-La Mancha i l'any 2012 va arribar a una major magnitud quan l'Eurogrup i el Govern d'Espanya van acordar una injecció d'un màxim de 100.000 milions d'euros a la banca espanyola, després de l'esclat de la crisi de Bankia, evitant en un principi un col·lapse de l'economia espanyola i mesures més dràstiques com una intervenció com la de Grècia, Portugal o Irlanda.

Els efectes de la crisi econòmica van començar a evidenciar-se a l'inici del segon mandat de José Luis Rodríguez Zapatero. Després de negar la crisi als seus començaments, i després d'invertir enormes quantitats de diners públics en plans de xoc contra la crisi (injecció de 100.000 milions d'euros en avals per a la banca, 50.000 milions d'euros en el Plan-E), Zapatero es va veure obligat a prendre mesures econòmiques allunyades del programa electoral amb què es va presentar a les eleccions: congelació de pensions, reducció del salari dels empleats públics, retirada de mesures estrella de la legislatura anterior (xec-bebè, deducció de 400 euros en l'IRPF), a més d'una reforma laboral que va provocar el rebuig sindical i patronal i que va conduir a una vaga general.

Retall de la despesa social

El maig de 2010 es va procedir a un retall de la despesa pública social per valor d'uns 15.000 milions de €. Entre les mesures principals es troben el retall del 5% de mitjana del sou dels funcionaris. Als alts càrrecs se'ls reduïa un 10% el salari i als membres del govern un 15%. Una altra de les mesures anunciades va ser l'eliminació del xec-bebè i la congelació de les pensions (excepte les pensions mínimes i no contributives). Així mateix també es preveia reduir la despesa farmacèutica repartint els fàrmacs en unidosis segons la durada del tractament.

Reforma constitucional

El govern socialista va emprendre una reforma de la constitució que exigia que el govern tindria un sostre de dèficit que no podria superar-se.

La reforma va ser pactada pel partit de l'oposició Partit Popular i el partit socialista.

Canvi de govern i noves reformes

El 20 de novembre de 2011 se celebren eleccions generals on surt guanyador per majoria absoluta el Partit Popular. El seu president Mariano Rajoy assumeix el càrrec de president de govern el 21 de desembre de 2011 i a causa de la gravetat de la crisi, ja durant els primers cent dies va incomplir una part de les promeses electorals: abaratiment de l'acomodament, reducció del dèficit, pujades d'impostos, amnistia fiscal, congelació del salari mínim, pujades de preu de llum i gas, pensions, retalls en la llei de dependència, copagament, retalls en despesa en innovació i infraestructures, incompliments en matèria financera amb Catalunya, Televisió Pública, afers exteriors i concòrdia política. El 2011 la renda per càpita espanyola va baixar per sota de la mitjana europea per primer cop en 10 anys.

L'11 de juliol de 2012, com a compensació pel rescat de la banca espanyola que es va acordar al Consell Europeu del 28 i 29 de juny, el president del govern anunciava la pujada del tipus general de l'IVA del 18% al 21% i el reduït del 8% al 10%, l'eliminació de la deducció per compra d'habitatge, la baixada de la prestació d'atur a partir del sisè mes, la reducció del 30% dels regidors en els ajuntaments, i que funcionaris, diputats i senadors no tindrien paga extra de Nadal.

Corrupció

Després de la sentència del 'cas Gürtel', el PP s'ha convertit en el primer partit polític condemnat per corrupció en democràcia. L'Audiència Nacional ha imposat al Partit Popular una multa de 245.000 euros com a partícip a títol lucratiu per la seva implicació en els primers anys de la trama.

El tribunal considera que es va produir "un enriquiment il·lícit en perjudici dels interessos de l'Estat", en tant que els actes delictius de la trama "van produir beneficis econòmics quantificables al PP".

En la dècada de 2010 partits polítics, majorment PP i PSOE, s'han vist esquitxats per nombrosos casos de corrupció, com el cas Bárcenas de sobresous als dirigents, Cas Gürtel, Cas EREs, Cas Palma Arena, Cas Nóos, cas Fabra, l'operació Púnica, i molts altres, amb desenes d'imputats. Sumant tot els diners dels diferents casos de corrupció podríem arribar a una quantitat de 200.000 milions d'euros. Un verdader atac als fonaments essencials del sistema democràtic actual.

2.2 Irrupció de partits d'ultradreta i retall de drets i llibertats

Amb un 13,1% Alternativa per a Alemanya (AFD) suposa l'entrada dels ultradretans al Parlament alemany, però a Europa hi ha molts altres partits d'aquesta tendència i fins i tot formant part del Govern.

El partit nacionalista i populista de dreta Fidesz governa Hongria amb majoria absoluta des de 2010. El primer ministre Viktor Orban va imposar restriccions a la llibertat de premsa i a la protecció de dades. Per contenir l'afluència de refugiats, Orban va manar protegir les fronteres amb tanques metàl·liques.

A Polònia el Partit Llei i Justícia (PiS), nacionalista i conservador, governa aquest país amb majoria absoluta des de 2015. Per a aquesta agrupació política i amplis sectors de la població, els musulmans no són benvinguts. Està enfrontat amb la UE per una polèmica reforma que supedita el poder judicial al control polític.

A França, el Front Nacional (FN) és des de fa diverses dècades una important força política. El partit liderat per Marine Le Pen intenta projectar una imatge conservadora en lloc d'una d'ultradretana. En les presidencials va quedar segona força per darrere d'Emmanuel Macron i en les eleccions a l'Assemblea Nacional va obtenir vuit escons.

Sense oblidar el que passa a l'altre costat de l'atlàntic amb Trump als EEUU i el seu mur de la vergonya amb Mèxic i el nou president de Brasil, Jair Bolsonaro amb el seu projecte d'exploració de la selva amazònica.

Recentment a la comunitat autònoma d'Andalúcia el partit d'ultradretà VOX ha obtingut amb un 10,97% dels vots, 12 diputats. Ha demanat l'expulsió d'immigrants, la derogació de la llei de violència de gènere entre altres i una sèrie de mesures que suposen un clar i fort retrocés en matèria de llibertats ja consolidades en el que tots pensàvem era un escenari que ja no anava a canviar mai, en un procés evolutiu de millora i perfeccionament de drets adquirits amb caràcter universal.

2.2.1 Retall de drets i llibertats:

Els últims anys hem pogut comprovar com la situació que es va aguditzar amb l'aprovació de la Llei de Seguretat Ciutadana (coneguda com a 'Llei Mordassa') i la reforma del Codi Penal, i que s'ha intensificat amb registres, imputacions, judicis i sentències per opinions i accions. Les recents propostes d'ampliar els supòsits de la cadena perpètua significarien una nova mesura d'enduriment del Codi Penal.

Ens inquieta que, cada cop més, persones de tota mena (periodistes, humoristes, polítics, tuitaires, sindicalistes, artistes, mestres, informàtics, activistes, rapers, mecànics, etc.) estiguin sent investigades o condemnades per accions o opinions que constitueixen un lliure exercici de la llibertat d'expressió i de manifestació.

Veiem amb preocupació la criminalització de l'activisme pels drets humans, com és el cas de la periodista Helena Maleno en el seu treball a la Frontera Sud de l'Estat, el rescat de persones en perill de mort a la mediterrània, o altres casos ocorreguts a Itàlia o Grècia, i tot això en un context de polítiques racistes amb la població immigrada i refugiada.

Considerem totalment injustificades i innecessàries situacions de presó preventiva com les patides pels joves d'Altsasu o per Jordi Cuixart, Jordi Sànchez i la dels representants de les institucions catalanes, per pressumptes motius que fins ara cap institució judicial europea ha reconegut com a jurídicament sostenibles.

En els darrers mesos, entre altres casos, hem vist amb preocupació les sentències de presó per al raper Valtonyc o el grup de La Insurgència, el segrest del llibre 'Fariña' o com ARCO retirava una obra d'art pel seu contingut polític. Aquest darrer exemple, per cert, és un símptoma inquietant del clima d'autocensura 'preventiva' que es pot generar si es continua amb aquesta dinàmica general de repressió.

Ens alarma la facilitat amb la qual es pretén forçar la realitat, tipificant moltes accions, en un relat fals i retorçut, com a delictes d'odi, de sedició,

de rebel·lió o de terrorisme entre d'altres. Així, s'acusa a Maleno i altres activistes humanitaris de tràfic il·legal de persones quan intenten evitar la pèrdua de vides humanes al mar o, en el cas català, es parla de violència quan les manifestacions van ser pacífiques, en el marc de la construcció d'una "veritat post", manipuladament *fake* però útil a l'hora de justificar canvis legislatius en la direcció més incorrecta possible.

Ens espanta que, a més de la repressió exercida en cada cas, amb totes aquestes situacions s'intenti i s'aconsegueixi minar la capacitat de la ciutadania, organitzada col·lectivament, per transformar realitats socials per mitjans justos i pacífics.

Considerem que la llibertat d'opinió i expressió, el dret d'autodeterminació dels pobles, la llibertat de manifestació, el dret a la protesta no violenta, etc. són drets fonamentals i llibertats que han de ser preservats per a una bona salut democràtica i un futur més just, igualitari, fraternal i solidari.

2.3 Infrafinanciació del País Valencià i desfeta del territori.

2.3.1 Infrafinanciació del País Valencià:

El nostre País està doblement discriminat pel govern central. Per una banda, per ser l'autonomia pitjor finançada, i per altra, per ser el territori que menys inversions rep de tot l'Estat. Som els únics que tenint una renda per càpita inferior a la mitjana estatal, aportem a les arques de l'Estat com si estiguérem per damunt d'aquesta, és a dir, que sent pobres paguem com a rics. D'esta manera, l'Estat ens condemna a unes contribucions fiscals injustes i desproporcionades que ens aboquen a la inviabilitat econòmica com a societat del segle XXI.

A tot açò, se suma el dèficit en inversions al nostre territori que anualment ens imposen els distints governs centrals a través dels Pressupostos Generals de l'Estat. Així, sent la nostra autonomia un 11% de la població de l'estat espanyol, mai rebem un percentatge d'inversions concorde al nombre d'habitants.

Al territori valencià som l'11% de tota la població de l'Estat i representem el 10% del PIB. Però, només rebem un 6,5% del total de les inversions territorialitzades pressupostades, i d'estes inversions, el govern central només va executar la mitat en 2016, és a dir, que en aquell any, únicament vàrem rebre un 3,5% de totes les inversions de l'Estat.

2.3.2 Desfeta del territori:

Als anys 2000 un nombre creixent de col·lectius, organitzacions i entitats cíviques, al llarg i a l'ample de tot el País Valencià, estan coincidint en un mateix crit d'alarma: Atureu!, Atureu la destrucció per a pensar el país que volem. Les notícies sobre nous plans urbanístics omplen habitualment més d'una pàgina dels diaris valencians, a modo de secció fixa, superant cada volta la nostra capacitat de sorpresa, per no dir d'espant.

Signen un manifest assegurant ser «conscients de la greu situació del territori valencià: constants agressions al medi ambient, especulació de la terra i de l'aigua, destrucció del paisatge, de la natura i del patrimoni cultural». Per fi, algú en aquest país n'és conscient, d'aquestes agressions! Les autoritats responsables de vetlar pel nostre benestar i el nostre futur són les que més alimenten la foguera on es consumeix el nostre territori, aprovant pla rere pla, "El PAI nostre de cada dia". Mentre tant, els jutges i fiscals que haurien d'actuar d'ofici contra els agressors, es limiten a certificar que els espais protegits ja han perdut bona part del seu valor, ateses les progressives agressions precedents, i per la qual cosa ja es poden desprotegir (com en el cas de la tristement cèlebre sentència de La Punta). Pocs juristes es dediquen a analitzar la perversió de la legislació urbanística valenciana, normativa d'excepció pensada pel seu brillant inventor per tal d'abaratir el cost de l'habitatge, i que ha servit per a multiplicar-lo, i posar-lo fora de l'abast de més gent, al temps que està produint la monopolització dels terrenys urbanitzables en poques mans, així com la privatització de la funció urbanitzadora en les mateixes mans, naturalment privades i fora de qualsevol objectiu d'interès públic.

Un dels col·lectiu més reivindicatiu que es reuneix a la nostra casa és «Compromís pel Territori». Les entitats i ciutadans signants del Manifest del Compromís pel Territori es comprometen, de forma coresponsable, a la defensa del territori i dels seus recursos contra aquestes agressions, en demanda de mesures que, en un marc de polítiques socials avançades, subordinen l'economia a les necessitats reals de la població, deixant de potenciar el turisme i la construcció com activitats primordials, racionalitzant la indústria i endreçant el treball del camp. Hereu d'este primigeni col·lectiu tenim ara el col·lectiu "Per l'Horta" que està fent una important tasca en la defensa de l'espai agrari més important al nostre territori i que està patint una greu agressió pel creixement urbanístic i les successives ampliacions del port i les seues zones d'activitat logística.

3. Quina resposta donem? - MÉS CA REVOLTA.

Considerem, per tant, que avui més que mai ens cal més Ca Revolta, fa falta aquest espai amb una definició, no estàndar, és a dir aquesta barreja de organització cívica, sociocultural i sociopolítica de l'esquerra crítica i alternativa. Un espai per a pensar-se i actuar com a alternativa a l'ordre social dominant. Unes vegades com ONG, unes altres amb la mobilització a través de tots els moviments i espais de protesta del P.V, altres des de les legítimes aspiracions dels individus per a realitzar-se en la consecució d'objectius nobles, altruistes i de profit col·lectiu. Ca revolta és la seu social d'eixe col·lectiu, amb la idea de convertir-se en referent de l'esquerra com a espai de trobada i de referència ampli. Som un grup d'esquerra alternativa i nacionalista, sota un paraigua cívica cultural. Som més que un espai físic, la casa és el lloc de trobada de tota aquesta sensibilitat situada políticament a l'esquerra plural i en clau de progrés.

Tot això en relació als anys de lluita i esforç que històricament les societats, i entre elles la valenciana, han fet i fan en defensa dels seus drets i llibertats, i en particular aquells que el segle XXI ens determina com a evolució dels inicials de la Il·lustració de caràcter fonamental, com ho són els polítics de primera generació; continuant amb la segona generació de dret a la lliure expressió i comunicació sense censura ni condició; els de tercera de marcat caràcter econòmic i social; per arribar als més moderns i de més recent incorporació a la col·lecció com ho són els drets de naturalesa mediambiental i molt particularment encara més: el dret a la Cultura i el patrimoni cultural, el seu gaudi i a la llibertat de creació i divulgació de les produccions culturals.

Així entendrem la Cultura com un dret ciutadà que es constitueix en element vertebrador de primer ordre envers la identitat i la cohesió social de la ciutadania i la societat valencianes i la modernització d'aquesta. La participació col·lectiva en els processos de creació i gaudi culturals, en escenaris cooperatius entre les organitzacions socials i les administracions públiques marcaran la societat civil valenciana en les seues capacitats de construcció d'un relat sobre si mateix en el temps i en el món, en clau pròpia i des dels valors compartits i ja esmentats de llibertat, justícia, igualtat, fraternitat/sororitat i solidaritat des de la perspectiva i el llenguatge de la Cultura i la Comunicació. Aquests processos de participació han de convertir-se en els paradigmes del canvi social amb conseqüències àdhuc en els àmbits del desenvolupament econòmic sostenible i d'ocupació.

El Centre de Recursos "Just Ramírez, Ca Revolta", com tota associació que persegueix una sèrie de finalitats contemplades en els seus estatuts, posa a l'abast tots els seus mitjans per a la realització d'aquesta missió, i amb la

vocació de convertir-se en un autèntic referent en el camp de l'associacionisme cultural i social. Aquesta vocació ha d'incidir en l'aprofundiment de les pràctiques democràtiques al si de la nostra societat a partir de l'instrument de la participació ciutadana, tot i afavorint l'ecosistema de la diversitat cultural, mitjançant l'autogestió, donant veu i part a l'emergència ciutadana de la base social i a l'emprenedorisme, i al mateix temps introduint la perspectiva de gènere en els processos de la producció i la programació culturals.

Hom podria dir, per tant, que el nostre Centre de Recursos "Just Ramírez, Ca Revolta" hauria de continuar fonamentant la seua activitat cultural i social sobre els següents fils conductors que li donen sentit:

- Reinventar i reivindicar els espais socioculturals independents com a agents dinamitzadors de la ciutadania democràtica.
- Impulsar noves formes de gestió sociocultural, tot i entreverant la professionalitat amb el compromís voluntari, sempre sense ànim de lucre.
- Donar suport a la nova creació cultural i artística emergent dels nostres carrers i jovent, amb les seues propostes arriscades que sovint romanen fora dels circuits comercials.
- Arribar a nous públics, com la joventut i les persones migrants, per tal d'afavorir la integració i la cohesió social.

I hauria, com associació vertebrar-se a partir dels seus cinc eixos/claus de sempre:

- 1) La promoció i la difusió del nostre patrimoni cultural, natural i lingüístic.
- 2) La conversió de Ca Revolta en un focus de producció i difusió culturals.
- 3) La constitució en un espai físic i conceptual d'intervenció social.
- 4) Esdevindre un centre de convivència social i cívica.
- 5) La promoció de totes aquelles entitats que convergeixen amb algun aspecte de la missió de Ca Revolta

(**Llistar les entitats**).

4. Accions/activitats

Ací oferim una classificació instrumental respecte d'aquelles activitats de naturalesa substantiva, que són característiques de l'associació.

Les àrees d'actuació serien:

1. responent a finalitats de l'associació i són respectivament Acció cultural,
2. és la que correspon a les funcions generals de l'entitat Ca Revolta.

L'estructura utilitzada és la següent per naturalesa d'activitats:

1). Acció Cultural

Activitats culturals i Exposicions

Teatre i cinema

Poesia i actuacions musicals

Conferències i de debats

Audiovisuals i Altres activitats culturals: tallers de valencià, formatius i artístics

Promoció Cultural

Promoció del associacionisme

Sopars temàtics

Itineraris d'interpretació cultural

2). Actuacions de caràcter general

Administració general

Gerència i gestió administrativa del programa.

Serveis externs d'assessorament, consultoria i gestió administrativa.

Comunicació i serveis de la societat de la informació.

Serveis financers.

Altres actuacions d'administració general.

Manteniment i serveis generals

Subministres i serveis generals del funcionament operatiu

Cànon i tributs

Altres actuacions de manteniment i serveis generals

5. Pressupost programàtic

Per tant, qualsevol acte que comporta una despesa implica que tal despesa va lligada a una o diverses finalitats. Així doncs, té sentit explicitar-ne el vincle.